

Arrest

nr. 250 884 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 juli 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 november 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 maart 2007 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum kort verblijf, type C, met het oog op een familiebezoek. Op 10 april 2007 wordt het gevraagde visum toegekend.

1.2. Bij brief gedateerd op 22 oktober 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster actualiseert haar aanvraag op 29 april 2014. Op 10 juli 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister dat de aanvraag onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2007 (met aanvulling dd 29.04.2014) werd ingediend door :

*[B.B.]
nationaliteit Marokko
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt bij haar zus en schoonbroer te verblijven. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met een begin van bewijs. Nergens legt zij stukken voor waaruit haar verwantschap met mevrouw [B.K.] blijkt. Er worden door betrokkene geen geboorteakten of andere officiële documenten voorgelegd waaruit de afstamming blijkt. Een loutere bewering kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekster haalt aan sedert 2007 in België te verblijven. Uit vaste rechtsppraak van de Raad van State blijkt dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769; RvS 24 oktober 2001, nr 100.223)

Betrokkene haalt aan niets meer in Marokko te hebben, geen goederen noch werk. Wederom het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering kan geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Verder toont zij niet aan dat zij voor een korte periode geen beroep kan doen op kennissen, vrienden en/of eventuele familie die haar kunnen opvangen gedurende haar tijdelijke terugkeer. Betrokkene verbleef immers meer dan 30 jaar in Marokko en er mag dan ook aangenomen worden dat zij er nog contacten heeft.

Mevrouw verwijst eveneens naar de onmogelijkheid om naar Marokko terug te keren daar zij niet over de nodige financiële middelen beschikt. Zij haalt aan ten laste te zijn van haar zus en schoonbroer en stelt dat haar ouders haar niet ten laste kunnen nemen. Zij toont niet aan dat zij geen beroep kan doen op de financiële middelen van mevrouw [B.K.] en haar echtgenoot teneinde de terugkeer financieel mogelijk te maken. Bovendien staat het haar vrij een beroep te doen op het IOM teneinde de terugreis mogelijk te maken.

Wat de voorgelegde stukken (het volgen van Franse lessen en een getuigenverklaring) betreft, deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn namelijk niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland.

Tenslotte legt mevrouw medische attesten voor. Echter nergens uit deze attesten blijkt dat zij, medisch gezien, niet in staat zou zijn om tijdelijk terug te keren naar Marokko teneinde de aanvraag aldaar in te dienen.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

1.3. Eveneens op 10 juli 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan mevrouw :

Naam, voornaam: [B.B.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum”.

1.4. Bij brief gedateerd op 21 september 2020 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is nog hangende bij het bestuur.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op, voor wat betreft de eerste bestreden beslissing:

“Verweerder stelt vast dat onderhavig beroep tot nietigverklaring betrekking heeft op een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dewelke door de verzoekende partij op 25.10.2007 werd ingediend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inmiddels op 21.09.2020 een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Terwijl artikel 9bis, §3 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

Gelet op het voorgaande moet de verzoekende partij geacht worden afstand te hebben gedaan van de op 25.10.2007 ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Afgezien van het feit dat de gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing hoe dan ook slechts tot gevolg kan hebben dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 25.10.2007 opnieuw dient te worden beoordeeld, terwijl de verzoekende partij inmiddels een nieuwe aanvraag op basis van recentere gegevens heeft ingediend, kan niet worden ingezien welk belang de verzoekende partij bij huidig beroep heeft, nu zij geacht wordt afstand te hebben gedaan van de eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zie ook:

[...] (R.vv. nr. 241 136 van 17 september 2020) [...] *Het beroep is niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.*"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij het beroep volstaat het niet dat een verzoekende partij gegriefd is door een bestreden beslissing en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 21 september 2020 een nieuwe aanvraag heeft ingediend om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te verkrijgen. Dit gegeven wordt niet betwist ter terechtzitting. Het blijkt niet dat deze aanvraag reeds werd behandeld. Verzoekster heeft door deze nieuwe aanvraag in te dienen haar wil te kennen gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan verweerder teneinde deze ervan te overtuigen zijn opvatting, die hij heeft geuit in een beslissing naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch vast te stellen dat zij op ontvankelijke wijze een aanvraag in België kan indienen en een verblijfsmachtiging te verlenen, dit op basis van de omstandigheden die in de nieuwe verblijfsaanvraag worden meegedeeld. De vernietiging van de thans bestreden beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, kan slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt dient in te nemen over verzoeksters oudere aanvraag om machtiging tot verblijf, met minder recente aangehaalde omstandigheden. De Raad ziet niet in welk belang verzoekster hierbij heeft. Er dient in casu dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van een nieuwe aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd een gewijzigde omstandigheid inhoudt waardoor verzoekster niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang. Dit geldt des te meer nu artikel 9bis, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf louter vermag te beoordelen op basis van de laatst ingediende aanvraag en dat de vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende aanvraag, die in casu terug zou openvallen in geval van een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Ter terechtzitting licht verzoekster toe dat zij een nieuwe aanvraag indiende omwille van de volgens haar onredelijk lange behandelingsduur van haar eerdere aanvraag. Met dit betoog wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan de voorgaande vaststellingen en hiermee toont verzoekster nog niet aan dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing haar nog een concreet voordeel kan opleveren. Verzoekster toont niet aan dat zij, wat deze bestreden beslissing betreft, nog een voldoende belang heeft.

De opgeworpen exceptie wordt aangenomen. Het beroep is dan ook onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

2.2. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad op het volgende.

Overeenkomstig artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad dient vast te stellen dat verzoekster in haar verzoekschrift in gebreke blijft een duidelijk middel te ontwikkelen tegen de tweede bestreden beslissing. In haar summiere uiteenzetting, waarin zij voornamelijk wijst op haar integratie, gaat verzoekster enkel concreet in op de motieven van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is bijgevolg ook onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS